
Taneční kurzy pro vozíčkáře? Proč ne!

Taneční kurzy pro vozíčkáře? Proč ne!

Eva Chaloupkovou jsem potkala v podolské loděnici, kde má své zázemí Centrum sportovních aktivit zdravotně postižených studentů UK. Ačkoliv je Eva upoutaná na vozík, velmi aktivně se zapojovala do všech příprav předvánočního pohoštění.

Když někomu řekneš, že studuješ Fakultu tělesné výchovy a sportu, bude asi trochu překvapen. Jak ses k tomuto oboru od své původní profese zdravotní sestry dostala?

Asi čtyři roky po úraze jsem byla s Kontaktem Bb na týdenním intenzivním kurzu. Toto sdružení pomáhá lidem navracet se do života a ukazuje jim, co všechno je s vozíkem možné. Součástí akce byla i přednáška docenta J. Potměšila z FTVS UK, během níž zaznělo, že na fakultě existuje obor tělesná a pracovní výchova zdravotně postižených, který mohou studovat sami postižení. Když kurs skončil, začala jsem se zamýšlet nad tím, co budu v životě dál dělat. Bylo mi jasné, že k profesi zdravotní sestry u lůžka se nikdy nevrátím...

Tuto profesi nelze na vozíku v nějaké podobě vykonávat?

Po úraze jsem v oboru zdravotnictví působila, a to necelých 5 let na dispečinku záchranné služby. Toto místo odpovídalo mé kvalifikaci, ale ne mému naturelu. Je to velmi náročná práce plná stresu, jejíž náplní je převážně organizovat a řídit. Dispozice mám, ale nechtěla jsem, aby se to stalo náplní mé práce. Více mě baví přemýšlet, vymýšlet. Ale samozřejmě jsem za tu příležitost vděčná, i když jsem věděla, že na dispečinku do důchodu být nechci. Na oboru tělesná a pracovní výchova zdravotně postižených mě lákalo, že tam jsou i předměty z medicíny. Navíc jsem už spoustu věcí znala, takže přijímačky pro mě nebyly moc obtížné.

Je vás tam více studentů na vozíku?

V ročníku jsem jediná. Na fakultě znám asi pět vozíčkářů, z toho čtyři došli do magisterského studia. Pak tam jsou další studenti se speciálními potřebami, na nichž já handicap ani nepoznám, občas to vyplyne z rozhovoru.

Eva Chaloupková (uprostřed) na předvánočním setkání v podolské loděnici

Proč jsi po ukončení bakaláře studium přerušila?

Mám kombinovanou formu studia, po celou dobu k tomu tedy ještě pracuji. Už jsem byla opravdu hodně unavená a věděla jsem, že si potřebuji odpočinout a taky si zase srovnat v hlavě, jak dál. Jsem ráda, že jsem se ke studiu vrátila, protože v magisterském programu se konečně po těch povinných základech setkávám se zajímavými specializacemi, které se právě nás, handicapovaných, týkají. Už jsem například absolvovala arteterapii, jachting, sportovní střelbu... Naprosto nadšená jsem z nedávno absolvovaného tanečního kurzu zdravotně postižených, kde jsme se seznámili s aplikovanými formami tance, např. jak tančují lidé s mentálním handicapem. Navštívili jsme Studio Oáza a viděli jsme ukázky z jejich taneční vystoupení, které nastudovali s lektory – profesionálními tanečníky baletu z Národního divadla. Byly to nádherné představení.

Tančí i vozičkáři?

Pamatuji si, že asi před sedmi lety se v divadle Ponec odehrálo představení nastudované profesionály z Ameriky, v němž tančili lidé bez handicapu, vozičkáři i amputaři. Bylo to moc dobře udělané, nikdo tam tanec „nerušil“. Na takových vystoupeních se krásně smazávají rozdíly handicapovaných. A to je myslím hlavní smysl integrace – že lidé mohou více pociťovat svou osobnost, tělo, než vnímat zdravotní pomůcky.

Jak jsi na tom se studiem v současné době?

Jsem v druhém ročníku magisterského studia. V práci jsem si dala pauzu, nyní se věnuji jen studiu, které bych chtěla na jaře dokončit. Když jsem přišla z práce domů v šest a měla se teprve začít učit, bylo to hodně náročné. Ne že by člověk nechtěl, ale většinou jsem usnula. Biologická příprava do zaměstnání je u nás časově náročnější. Po dokončení magisterského studia ještě uvidím. Ale asi bych chtěla pokračovat dál v doktorandském programu.

A potom?

O tom nemám ještě úplně jasno. Ale myslím, že bych měla hodně co říct k zaměstnávání handicapovaných. Prošla jsem několika míst a žádné nebylo v tomto ohledu ideální. Tyto informace by prospěly jak handicapovaným, tak zaměstnavatelům. Byla jsem na několika workshopech, které pořádala Nadace Konta Bariéry a během nichž jsme dávali rady a vůbec problematiku osvětlovali velkým i malým firmám. Handicapovaní by měli být také například připraveni na to, co je čeká, musí být schopni odhadnout své možnosti. Mohou být totiž zaskočení tím, jak je pro ně všechno fyzicky náročné. Nesmějí zapomínat na pravidelnou regeneraci a rehabilitaci, jinak je to jednoho krásného dne sejme. V souladu musí být jak rehabilitace sociální, tak pracovní a zdravotní. Pokud není člověk napojen na někoho, kdo tomuto rozumí, a jde do toho sám, tak narazí. To mluvím z vlastní zkušenosti, protože já jsem několikrát byla nemocná. A zbytečně.

Studuješ fakultu, která má v názvu sport. Jak je sport blízky tobě?

Ačkoliv oba rodiče jsou sportovci, sama jsem nikdy moc nesportovala. Takže moje sportování se paradoxně rozvinulo až na tom vozíku. Sportování určitě přispělo ke zlepšení mé fyzické kondice a k tomu, že vše funguje, jak má. Našla jsem si sporty, které mě baví a kterým se rekreačně věnuji. Nejsem zastáncem vrcholového sportování u vozíčkářů. Myslím si, že to pro ně není vhodné, neboť si tím huntují to, co jim ještě zbylo.

Mne chytil například jachting. V Chorvatsku mám zaparkovaný speciálně upravený trimarán, na nějž jsem získala příspěvek z Konta Bariéry. Vloni jsem se do Chorvatska nedostala, protože je to pro mě docela finančně náročné, ale letos bych chtěla vyjet. Jezdím i na kole, tedy přesněji řečeno, k vozíku si mohu připojit adaptér. Standardně ujedu tak 20 kilometrů.

Co lyže? Centrum sportovních aktivit zdravotně postižených studentů UK vyráží na hory často...

Určitě to musí být úžasné zážitky. Ale já mám strach. Bojím se už od dětství, kdy jsem na svah vyrazila v nevhodné výbavě s dvoumetrovými lyžemi. Mám ale strach i o svou vlastní tělesnou schránku, protože na monoski má člověk nechráněné ruce a ramena. Když mě někdo srazí, tak si možná doma vyčistím zuby, ale už si nepřelevu ani na postel...
(Lucie Kettnerová)